

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: P. Č.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č.j. KK/239/DS/25-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „magistrát“) ze dne 13. 12. 2024, č. j. 50669/OD-P/24 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

spáchání tří přestupků podle § 125f odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterých měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidel registračních značek Xa a Xb v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití těchto vozidel byla na pozemní komunikaci dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy (a) dne 22. 6. 2024 v 10:31 hodin, mimo obec, v úseku Karlovy Vary - Olšová Vrata, na silnici I/6 (km 112,3-108,04), ve směru jízdy na Prahu, nezjištěný řidič vozidla registrační značky Xa jel průměrnou rychlostí 103 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 90 km/h, čímž v měřeném úseku překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec minimálně o 13 km/h, (b) dne 29. 6. 2024 v 12:24 hodin, mimo obec, v úseku Karlovy Vary - Olšová Vrata, na silnici I/6 (km 112,3-108,04) ve směru jízdy na Prahu, nezjištěný řidič vozidla registrační značky 4K33909 jel průměrnou rychlostí 111 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 90 km/h, čímž v měřeném úseku překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec minimálně o 21 km/h, (c) dne 3. 8. 2024 v 10:42 hodin, mimo obec, v úseku Karlovy Vary - Olšová Vrata, na silnici I/6 (km 112,3-108,04) ve směru jízdy na Prahu, nezjištěný řidič vozidla registrační značky Xb jel průměrnou rychlostí 117 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 90 km/h, čímž v měřeném úseku překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec minimálně o 27 km/h. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

2. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 15. 4. 2025, č.j. KK/239/DS/25-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobce namítl, že správní orgán přes žádosti žalobce nekonal ústní jednání, že úřední osoba jednající za magistrát nesplňovala požadavky § 18 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, a že měření rychlosti proběhlo zařízením umístěným v ochranném pásmu komunikace bez stavebního povolení a nemá potřebné certifikace a kalibrace časoměrů. Dále žalobce uvedl, že fotografie a údaje o registračních značkách byly získány a zpracovány bez povolení Úřadu pro ochranu osobních údajů, že správní orgány neuvedly, z jakých důkazů vycházely, neumožnily žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a neopatřily protokol o provádění důkazů. Dále žalobce namítl, že v rozhodnutí chybí přesné určení času a místa přestupku a není jasné, zda se jednalo o jeden či více přestupků, kdy pokuta nebyla řádně odůvodněna, správní orgán nepřihlédl k osobním poměrům žalobce a sankce je likvidační. Žalobce dále správním orgánům vytkl, že mu neumožnily nahlížení do spisu v zákonné lhůtě, nesprávně sloučily řízení bez oznámení žalobci a neprovedly kroky ke zjištění řidiče.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle žalovaného byl skutkový stav řádně zjištěn na základě oznámení Policie ČR a fotodokumentace, doložen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kalibračními a ověřovacími listy, osobní údaje byly zpracovány v souladu s příslušnými právními předpisy a výzvy obsahovaly všechny náležitosti. Žalovaný dodal, že námitka nezákonného umístění zařízení nebyla doložena, ústní jednání se podle zákona nenařizuje a úřední osoba splňovala zákonné podmínky. Výše pokuty byla odůvodněna, fotografie dokazují průjezd úsekem, sloučení řízení bylo oznámeno v příkazu a u přestupku provozovatele se nezkoumá forma zavinění, postačí objektivní naplnění skutkové podstaty.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

5. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 4. 7. 2025, č. j. 62 A 9/2025-14, nesouhlas s projednáním věci bez jednání, a žalovaný takový souhlas udělil v podání ze dne 16. 7. 2025, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Žaloba byla nedůvodná.
8. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
9. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu stanoví, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km/h a více.
10. Podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí jet řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h.
11. Z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Žaloba není obsahově strukturovaná, a proto soud pro přehlednost vypořádá jednotlivé žalobní námitky v pořadí, v jakém je žalobce uvedl v žalobě.

Úřední osoba

13. Žalobce namítl, že úřední osoba projednávající věc na magistrátu nesplňovala požadavky dle § 18 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, neboť neměla dostatečnou kvalifikaci, ukončené vstupní vzdělání a neprohlubuje si kvalifikaci průběžným vzděláváním. Z toho žalobce dovedl, že tím ztratila status úřední osoby i právo rozhodovat o právech a povinnostech druhých osob.
14. Žalobní námitka nebyla důvodná.
15. Totožnou odvolací námitku žalobce vypořádal žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný uvedl, že oprávněná úřední osoba magistrátu, Bc. K. K., vykonala dne 30. 11. 2022 zkoušku odborné způsobilosti úřední osoby oprávněné k provádění úkonů v řízení o přestupcích podle přestupkového zákona č. j. 800135641 a dne 13. 2. 2023 zkoušku k ověření zvláštní odborné způsobilosti dle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a správních řízení souvisejících č. j. 800134860. Žalovaný akcentoval, že zajištění odborné způsobilosti úředních osob je povinností správního orgánu. Žalovaný z toho učinil závěr, že oprávněná úřední osoba je dostatečně odborně způsobilá vykonávat přestupkovou agendu.
16. Podle § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.
17. Žalobce netvrdil, že by úřední osoba, která prováděla úkony za magistrát, nebyla k tomu oprávněna vnitřními předpisy správního orgánu ani nebyla pověřena vedoucím správního orgánu. Žalobce netvrdil ve vztahu k úřední osobě žádné porušení procesních pravidel, jimiž se řídila jeho věc. Žalobci nepřísluší žalobou podle § 65 s. ř. s. namítat nedostatky odborné kvalifikace a vzdělanosti úředních osob, nýbrž pouze vady výstupů a postupů úředních osob správních orgánů, které se mohly negativně odrazit v zákonnosti jejich rozhodnutí. Žalobce nenamítal, že by jím tvrzené skutečnosti měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, zvláště když řízení nebylo skončeno rozhodnutím, na němž se měla úřední osoba magistrátu podílet, nýbrž rozhodnutím žalovaného. Žalobce ani nereagoval na vypořádání odvolací námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí a bez dalšího ji přepsal do žaloby. Nezpochybnil-li žalobce vypořádání své odvolací námitky žalovaným, mohl ho soud vzhledem k dispoziční zásadě souhlasně převzít.

Rychloměr

18. Soud považuje za efektivní předznamenat závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu shrnuté např. v bodech 16, 17 a 20 recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2025, č. j. 1 As 156/2025-35. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav

věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Listiny předložené Policií ČR tedy zpravidla postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem důvodně zpochybněny. Nepostačí, pokud přestupce zpochybní skutečnosti plynoucí z listin shromážděných policií jakýmkoliv (byť dostatečně konkrétními) tvrzeními, nýbrž se musí jednat o myslitelnou verzi událostí, která vnese do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku.

19. Automatizovaný prostředek měření rychlosti je měřidlo, které je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 46/2025-26, bod 8 a tam uvedená judikatura).
20. Žalobce namítl, že automatizovaný technický prostředek (dále jen „*rychloměr*“) byl umístěn v blízkosti pozemní komunikace v rozporu s § 214 stavebního zákona bez stavebního povolení. Z toho žalobce dovodil, že důkazy získané rychloměrem jsou procesně nepoužitelné. K závěru žalovaného, že souhlas nevyžadují podpěrné konstrukce dopravního značení a zařízení pro provozní informace na pozemních komunikacích, žalobce uvedl, že zařízení pro měření rychlosti vozidel s kamerami stejně jako podpěrná konstrukce nejsou zařízeními pro provozní informace (informační tabule či dočasné dopravní značení). Daná stavba se nachází v ochranném pásmu silnice 1. třídy, mění vzhled i odtokové vlastnosti krajiny a bezprostředně vzhledem ke své (ne)stabilitě podle žalobce ohrožuje zdraví obyvatel.
21. Žalobní námitka nebyla důvodná.
22. Žalovaný k obdobné odvolací námitce na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že podle § 103 ve spojení s § 79 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas podpěrné konstrukce dopravního značení a zařízení pro provozní informace na pozemních komunikacích.
23. Soud se nezabýval tím, zda umístěním rychloměru byly žalobcem namítaným způsobem porušeny stavební předpisy, protože žalobce netvrdil, že by případné porušení stavebních předpisů mělo vliv na zjištění porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích prostřednictvím rychloměru. Jelikož žalobce netvrdil, že by umístěním rychloměru byla ovlivněna jeho funkčnost, nemohlo případné porušení stavebních předpisů negativně ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani důkazní použitelnost výstupů rychloměru. Soud dodává, že žalobce neuvedl žádné konkrétní tvrzení, kde byl rychloměr umístěn, jakým způsobem byl osazen či uložen, která by mohla zpochybnit závěr, že nešlo o stavební záměr, terénní úpravu, stavbu či zařízení, které by vyžadovaly stavební povolení či ohlášení podle stavebního zákona. Žalobcovy námitky nezakládaly pochybnost o tom, že výstupy rychloměru jakožto důkazní prostředky nebyly získány v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu.
24. Dále žalobce namítl, že rychloměr nesplňuje požadavky dle zákona o ochraně osobních údajů, kdy uvedené fotografie stejně jako údaje o registračních značkách zachycených vozidel jsou získávány, zpracovávány a uchovávány v rozporu se zákonem. Policie ČR stejně jako magistrát nemá příslušné povolení od Úřadu na ochranu osobních údajů k nakládání s těmito informacemi a z takto získaných podkladů není možné vycházet v rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

25. Žalobní námitka nebyla důvodná.
26. Odvolací správní orgán k této odvolací námitce na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že námitka vztahující se k chybějícímu povolení od Úřadu na ochranu osobních údajů není důvodná a je lichá. K tomu žalobce v žalobě namítl, že vypořádání jeho námitky je nepřezkoumatelné, neboť není jasné, z čeho žalovaný vycházel a na základě jakých podkladů rozhodoval, což způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Ač žalovaný podrobněji neodůvodnil, proč měl odvolací námitku žalobce za nedůvodnou, tato vada nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Případné porušení zákona o ochraně osobních údajů (bez ohledu, zda z němu došlo) nemohlo mít vliv na zjištění porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích prostřednictvím rychloměru. Případné porušení uvedeného zákona nemohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani důkazní použitelnost výstupů rychloměru.
28. Podle § 79a věty první zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie oprávněna měřit rychlost vozidel.
29. Podle § 60 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zpracovává policie v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů.
30. Podle § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, může policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, policie informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejní.
31. § 73 přestupkového zákona stanoví, že má-li orgán Policie České republiky důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.
32. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že policie byla oprávněna pořídit záznamy z měření rychlosti vozidel a důkazní prostředky takto získané předat magistrátu. Žalobcovy námitky nezakládaly pochybnost o tom, že takové záznamy jakožto důkazní prostředky nebyly získány v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Soud dodává, že fotografie zachycující automobil s určitou registrační značkou ani nepředstavují osobní údaj ve smyslu čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. Podle čl. 6 odst. 1 písm. e) tohoto nařízení je zpracování osobních údajů v odpovídajícím rozsahu zákonné, je-li zpracování nezbytné při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Námitky žalobce byly tudíž nedůvodné a bylo by nevhodné rušit napadené rozhodnutí proto, aby žalovaný doplnil vypořádání odvolací námitky žalobce o podrobnější odůvodnění.
33. Dále žalobce do žaloby doslovně přepsal svou odvolací námitku, že rychloměr nemá dostatečnou certifikaci od Českého metrologického institutu. Úsek je nutno měřit

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pravidelně alespoň jednou ročně z důvodu možných změn terénu i případných oprav/úprav komunikace. Ač byly oba rychloměry na počátku a na konci měřeného úseku ověřeny a kalibrovány, chybí ověření a kalibrace jejich časoměru. Pro vypočítání průměrné rychlosti je rozhodující přesné určení času a délky úseku. Z měření úseku není zřejmá délka a umístění úseku. Nad text uvedený v odvolání žalobce do žaloby doplnil jedinou větou: *Kalibrace rychloměru je zcela nadbytečná a pro měření zcela nepodstatná.*

34. Námitky nebyly důvodné.
35. Žalovaný na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí k totožné odvolací námitce uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec předmětnými vozidly bylo provedeným dokazováním spolehlivě zjištěno zejména z fotografií se zřetelně čitelnými registračními značkami měřených vozidel, z naměřené rychlosti vozidel, kalibračního listu měřeného úseku a ověřovacího listu použitého rychloměru. Žalovaný akcentoval, že žalobce byl ve výzvách k uhrazení určené částky vyrozuměn o datech, časech a místech spáchání přestupků, registračních značkách vozidel, porušení právní povinnosti, nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku, naměřené průměrné rychlosti, toleranci měřidla, prokázané průměrné rychlosti a překročené rychlosti, a to včetně vyrozumění o užití automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy. Na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že fotografie pořízené měřícím zařízením standardně umožňují bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku, kdy je zcela jisté, že provozovatelem vozidel nemohl být nikdo jiný než žalobce. Na fotografiích je zobrazen datum, čas, místo, vzdálenost, interval, maximální dovolená rychlost i naměřená rychlost. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad k řízení využívají oznámení policie o podezření ze spáchání přestupku a úřední záznamy.
36. Podkladem rozhodnutí ve vztahu k naměřené rychlosti vozidel byly záznamy rychloměrů, které sestávaly z fotografií určitého vozidla s viditelnou registrační značkou, s uvedením data, času a místa zachycení vozidla při vjezdu do měřeného úseku a výjezdu z měřeného úseku přední částí vozidla a zadní částí vozidla. Místo pořízení záznamu bylo určeno silnicí, jejím kilometrem, směrem jízdy a jízdním pruhem. Součástí záznamů rychloměrů byl i údaj o délce měřeného úseku, délce doby jízdy a z ní vypočtené rychlosti vozidla. Dále byl podkladem rozhodnutí kalibrační list délkového měřidla o změření délky měřeného úseku a ověřovací list použitého rychloměru. Soud aprobuje závěr žalovaného, že tyto důkazní prostředky ve svém souhrnu představují oporu pro závěr o rychlosti předmětných vozidel na předmětném místě a zjištěném čase. Žalobce takto zjištěné údaje nezpochybnil žádným konkrétním tvrzením, které by představovalo myslitelnou verzi události, jež by vnesla do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupků.
37. Námitka žalobce, že rychloměr nemá dostatečnou certifikaci od Českého metrologického institutu, pomíjí jak obsah správního spisu, tak i posouzení žalovaného, který na konkrétní ověřovací list rychloměru odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o délku měřeného úseku, žalobce nenabídl žádné konkrétní tvrzení, které by zpochybnilo délku měřeného úseku zjištěnou měřením dne 1. 3. 2022 dle kalibračního listu založeného ve správním spisu a specifikovaného žalovaným na str. 4 napadeného rozhodnutí. Obecně platí, že za 2 roky se délka komunikace nezmění, kdy bylo na žalobci, aby tvrdil, proč by tomu právě v případě tohoto konkrétního úseku mělo být jinak. Žalobce uznával, že rychloměr byl ověřen a kalibrován, ale domáhal se ověření a kalibrace časomíry, aniž by

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předložil skutková tvrzení zpochybňující správnost měření řádně ověřeného rychloměru. Měřený úsek byl přitom bezpečně prokázán kalibračním listem a fotografiemi z rychloměru.

38. Soud shrnuje, že žalobce netvrdil konkrétní skutečnosti o případných nesrovnalostech měření. Žalobce toliko spekulativně a obecně měření zpochybňoval. Tato procesní strategie nemohla vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti měření.

Čas a místo přestupků

39. Žalobce namítl, že nebyl dostatečně specifikován čas a místo spáchání přestupků ani v napadeném rozhodnutí, ani ve výzvě provozovateli, ani v obvinění. Projetí úseku silnice o délce cca 4 km trvá cca 4 minuty, avšak čas byl stanoven přesně na jednu minutu. Přestupky se nemohly stát v 10:31 hod., resp. 12:24 a 10:42 hod., pokud jeho spáchání trvá nejméně 4 minuty. Není možné jet průměrnou rychlostí v určitý časový bod, nýbrž jen v určitém časovém úseku s jednoznačným označením počátku a konce tohoto časového úseku. V čase 10:31 hod. lze uvažovat jen rychlost aktuální a nikoliv průměrnou. Žalobce by tak mohl být v budoucnu obviněn za překročení rychlosti v daném úseku v jiných konkrétních okamžicích předmětné jízdy. Z rozhodnutí není jasné, zda se mělo jednat o jeden přestupek nebo několik jednání dohromady mající za následek trvajících přestupek, popřípadě pokračující přestupek. Přestupek je tak možné zaměnit hned s několika dalšími přestupky dané specifikace v daném místě a časovém období, což podle žalobce zakládá nezákonnost daného rozhodnutí.
40. Námitky nebyly důvodné.
41. Tyto námitky žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, proto se k nim žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit.
42. Soud vysvětlí neexistenci namítané nezákonnosti na příkladu přestupku spáchaného dne 29. 6. 2024, přičemž u zbývajících dvou přestupků je situace obdobná.
43. Podle záznamů z rychloměru překročilo hranici měřeného úseku vozidlo svou přední částí v 12:22:08:927 hod. a zadní částí v 12:22:09:027 hod. Z měřeného úseku vozidlo vyjelo přední částí v 12:24:12:894 hod. a zadní částí v 12:24:12:994 hod. Z těchto časových údajů je zřejmé, že vozidlo jelo měřeným úsekem 123,9 s. Délka měřeného úseku byla 3984,4 m. Rychloměr údaj o průměrné rychlosti jízdy měřeným úsekem zaokrouhlil ve prospěch řidiče vozidla na 115 km/h.
44. Výrokem 2) prvoinstančního rozhodnutí byl žalobce uznán vinným tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby řidič vozidla dne 29. 6. 2024 v 12:24 hod. jel nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, protože řidič jel průměrnou rychlostí 111 km/h (rychlost 115 km/h byla ponížena o odchylku rychloměru 4 km/h, kdy pro protiprávní jízdu postačovalo, když jel řidič rychlostí nejméně 100 km/h). Místo jízdy bylo určeno jako „úsek Karlovy Vary - Olšová Vrata, silnice 1/6 (km 112,3-108,04), ve směru jízdy na Prahu“.
45. Z takového popisu skutku je zcela zřejmé, kdy a kde mělo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti dojít, kdy specifikace skutku vylučuje jeho záměnu s jiným jednáním. Měřený úsek se nacházel na části silnice vymezené výrokem rozhodnutí (místo jízdy s nadměrnou rychlostí) a k jízdě došlo dne 29. 6. 2024 v 12:24 hod. Nejasnosti nemůže vzbudit údaj o času 12:24 hod., protože jde o okamžik ukončení měření rychlosti v daném měřeném úseku.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

46. Soud shrnuje, že čas a místo přestupků byly specifikovány v prvoinstančním rozhodnutí naprosto dostatečně. Žalobce ostatně nenamítl, že by mu nedostatečná specifikace přestupků bránila v obhajobě. Žalobce má obecně pravdu v tom, že v určitém časovém okamžiku nelze jet průměrnou rychlostí, nicméně z celku výrokových vět prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že šlo o průměrnou rychlost v předmětném měřeném úseku po určitou dobu, která skončila v časový okamžik specifikovaný ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Jel-li řidič vozidla průměrnou rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, pak jisto jistě musel v některém bodě měřeného úseku překročit nejvyšší dovolenou rychlost i svou okamžitou rychlost. Jakkoli tedy vskutku není možné jet průměrnou rychlostí v určitý časový okamžik, z výroku prvoinstančního rozhodnutí je jednoznačně zjistitelné, jakou průměrnou rychlostí jel řidič po určité dráze (měřený úsek) po určitou dobu (definovanou jejím koncem), tedy jízda řidiče je definována jak místem, tak časem. Výrokové věty naplňující požadavky stanovené v § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Navíc místní a časové údaje definující přestupkové jednání nemusí být naprosto přesné, ale nesmí umožňovat záměnu jednání s jednáním odlišným. Je proto zcela vyloučeno, že by žalobce mohl být postižen za jízdu jím provozovaného vozidla v místě měřeného úseku v době měření tak, jak se žalobce v žalobě obává. Bylo-li by zahájeno přestupkové řízení ohledně překročení rychlostních limitů jízdou v daném úseku a čase daným vozidlem, správní orgán by musel usnesením řízení zastavit podle § 68 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, jelikož o skutku již bylo pravomocně rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Z rozhodnutí je zřejmé, že nejde ani o trvající přestupky ani o pokračující přestupky podle § 7 a § 8 přestupkového zákona.
47. Soud ještě považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 9 As 60/2021 – 34, kde kasační soud v bodě 17 nejprve potvrdil svou předchozí judikaturu, podle níž u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým, přičemž zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. Nejvyšší správní soud dále dodal, že smyslem požadavku na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným, a určení, zda v daném úseku bylo opravdu postihované jednání zakázáno. „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyhodnotil určení místa deliktu uvedením města a ulice společně s uvedením času spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34).*“ V tamní věci bylo místo spáchání skutku kromě času definováno *v Praze 4, na Jižní spojce ve směru od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické* a součástí správního spisu byly fotografie z měření, zahrnující údaj o času s přesností na sekundy a údaj o místě *Barrandovský most, směr Krč, vjezd pruh 1*. Takový údaj Nejvyšší správní soud seznal jako dostatečný s explicitním dodatkem, že v případě Jižní spojky jde sice o úsek dlouhý několik kilometrů, ale vzhledem k určení směru jízdy vozidla, na minutu přesnému uvedení času spáchání správního deliktu a uvedení umístění rychloměru v ověřovacím listě je v podstatě vyloučeno, aby byl skutek, který byl kladen za vinu, zaměněn s jiným. „*To platí obzvláště za situace, kdy je na přiložených fotografiích uveden na vteřiny přesný okamžik měření překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Není tak možné, aby bylo vozidlo provozované stěžovatelkou na dvou místech měření rychlosti zároveň. Stěžovatelce tak na základě těchto podkladů správního spisu nemůže hrozit zahájení nového správního řízení za jiný správní delikt. Způsob vymezení místa spáchání správního deliktu stěžovatelce ani nebrání vznášet*

námítky proti tomu, že měření proběhlo konkrétním rychloměrem. Na jedné z fotografií pořízených při měření je totiž uveden typ a výrobní číslo rychloměru. Na závěru o dostatečném určení místa spáchání deliktu nic nemění ani formulace místa spáchání správního deliktu, která je uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí.“

Ústní jednání a dokazování

48. Žalobce namítl, že nebyl v rozporu s § 80 odst. 2 přestupkového zákona poučen o právu žádat nařízení ústního jednání. Žalobce požadoval nařízení ústního jednání v odvolání, kde požadoval provedení všech důkazů a předvolání všech svědků. Ústní jednání slouží právě k tomu, aby byly provedeny důkazy v přítomnosti obviněného a ten se tak s nimi mohl seznámit, vyjádřit se k nim a navrhopvat vlastní důkazy. Správní orgán nenařídil jednání přes jasnou žádost žalobce, nikde neuvedl, proč takto neučinil a návrh žalobce ani nezamítnul usnesením, jak mu ukládá zákon.
49. Námitka byla nedůvodná.
50. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce v řízení před magistrátem nařízení jednání nepožadoval a přes výzvu ze dne 5. 11. 2024, č. j. 45515/OD-P/24, se neseznámil s podklady rozhodnutí ani se k nim vyjádřil.
51. K obdobné odvolací námitce uvedl žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, že žalobce měl možnost se seznámit se spisovou dokumentací, ale na výzvu magistrátu nereagoval, a magistrát dne 5. 12. 2024 sepsal protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí v jeho nepřítomnosti. Předmětnou výzvou byl žalobce rovněž poučen, že porušení povinnosti řidiče bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a byl poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalovaný odkázal na § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu.
52. § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, že bylo-li porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, v řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 se ústní jednání nenařídí.
53. Žalovaný k odvolací námitce žalobce vysvětlil, proč má za to, že žalobci byl dán dostatečný prostor k uplatnění jeho procesních práv a proč magistrát nekonal ústní jednání. Proti jasné a logické argumentaci žalovaného žalobce v žalobě ničím nebrojil, tudíž je soud oprávněn bez dalšího na vypořádání žalovaného souhlasně odkázat. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán *nikde neuvedl, proč nenařídil jednání*, naprosto pomíjel vypořádání své odvolací námítky žalovaným. Žalovaný jasně vysvětlil, proč jednání nebylo nařízeno, a žalobce argumentaci žalovaného v žalobě ničím nevyvracel.
54. Dále žalobce namítl, že správní orgány nikde neuvedly, z jakých provedených důkazů vycházely, a že z rozhodnutí vyplývá, že žádné důkazy v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu provedeny nebyly. Tuto odvolací námitku žalovaný nevypořádal. I když byly důkazy obsaženy ve spisové dokumentaci, měly být provedeny a žalobce měl být vyrozuměn o jejich provádění mimo ústní jednání.
55. Námitka nebyla důvodná.
56. Soud připomíná, že se žalobce v řízení před magistrátem přes výzvu ze dne 5. 11. 2024, č. j. 45515/OD-P/24, neseznámil s podklady rozhodnutí ani se k nim vyjádřil a že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce měl možnost se seznámit se spisovou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dokumentací, ale na výzvu magistrátu nereagoval, a magistrát dne 5. 12. 2024 sepsal protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí v jeho nepřítomnosti.

57. Podle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu.
58. Správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou (viz právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, není vadou řízení, pokud nebyl účastník informován o provedení důkazů mimo ústní jednání. V přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby správní orgán informoval účastníka o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá listinu přečíst a tak jí provést důkaz. S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, body 17 a 18).
59. Tento právní názor je kontinuálně prosazován v judikatuře správních soudů. Např. v recentním rozsudku ze dne 13. 1. 2025, č. j. 8 As 38/2024-76, body 31 a 32, Nejvyšší správní soud uvedl, že podle jeho ustálené judikatury porušení § 51 odst. 2 správního řádu zpravidla nepředstavuje vadu, která by měla vliv na zákonnost správního rozhodnutí ve věci samé, jež by mohla vést ke zrušení rozhodnutí správním soudem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Rozhodující je, aby se s obsahem listinného důkazního prostředku mohl účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.
60. Soud konstatuje, že magistrát na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedli listiny, z nichž při posouzení věci vycházeli. Není tedy pravda, jak uvádí žalobce, že správní orgány nikde neuvedly, z jakých provedených důkazů vycházely. Uvedené listiny nemusely být prováděny při ústním jednání dle výše uvedené judikatury a námitka žalobce, že listiny založené ve správním spisu měly být provedeny k důkazu, neobstojí. Žalobce se mohl s obsahem listin seznámit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a vyjádřit se k nim, kdy takového svého práva přes výzvu magistrátu nevyužil. Žalobce nereagoval v žalobě na vypořádání této odvolací námitky, kde žalovaný odkázal na možnost žalobce se seznámit se spisovou dokumentací, již nevyužil. Tudíž žalobní tvrzení, že tuto odvolací námitku žalovaný nevypořádal, je liché.

Pokuta

61. Žalobce nesouhlasil s výší stanovené pokuty z důvodu nedostatečného odůvodnění, jelikož není jasné, proč správní orgány uložily pokutu zrovna v této výši, k jakým polehčujícím faktorům přihlíděly a nepřihlíděly ani k osobě obviněného a jejím poměrům. Obviněný

není zaměstnán a uložená sankce je pro něj likvidační, ohrožující život a výživu jeho i jeho rodiny.

62. Žalobní námitka nebyla důvodná.
63. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, že za přestupek podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Je-li ukládána pokuta za více přestupků podle odstavce 1 projednaných ve společném řízení, horní hranice sazby pokuty se navyšuje na pětinasobek horní hranice sazby pokuty ukládané za přestupek nejprísněji trestný; výše pokuty ukládané příkazem na místě nepřevyší 10 000 Kč.
64. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu stanoví, že se za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 4 uloží pokuta od 2 000 Kč do 5 000 Kč.
65. Podle § 41 odst. 1 věty první přestupkového zákona se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný.
66. § 41 odst. 2 přestupkového zákona stanoví, že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
67. § 37 písm. a), c, f) přestupkového zákona stanoví, že při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídně zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, a u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.
68. Skutečnosti, které ovlivňují povahu a závažnost přestupku jsou demonstrativně vymezeny v § 38 přestupkového zákona. Polehčující okolnosti jsou demonstrativně vymezeny v § 39 přestupkového zákona.
69. Přitěžující okolnosti jsou demonstrativně vymezeny v § 40 přestupkového zákona, kdy jednou z nich je skutečnost, že pachatel spáchal více přestupků [písm. b)] a že spáchal přestupek opakovaně [písm. c)].
70. Žalobní námitka odpovídala odvolací námitce žalobce s tím, že ve správním řízení žalobce neuváděl, že pokuta je likvidační, že není zaměstnán a on i jeho rodina jsou pokutou ohroženi na životě i výživě. Žalovaný tuto odvolací námitku vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí následovně. Výše správního trestu a popisy skutků jsou korektně, věcně a srozumitelně specifikovány ve výroku i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Magistrát v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že mu je z úřední povinnosti známo, že žalobce byl v posledních dvanácti měsících správním orgánem postižen za přestupek dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu celkem třikrát. Recidiva byla přičtena žalobci k jeho tíži, neboť se nejedná o ojedinělé vybočení a dosavadní tresty jej neodradily od dalšího protiprávního jednání. Polehčující okolnosti nebyly zjištěny. Žalovaný akcentoval, že § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek nevyžaduje zavinění, proto nebyla zkoumána forma zavinění, ale bylo

hodnoceno, zda nastal protiprávní stav a porušením právního předpisu došlo k objektivnímu naplnění zákonem definované skutkové podstaty přestupku.

71. Magistrát na str. 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí, které tvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím, k uložení pokuty uvedl, že při určení výše pokuty vycházel z § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokuta proto nesměla převýšit 10 000 Kč. Magistrát přihlédl k závažnosti porušení povinností řidičů a pravidel provozu na pozemních komunikacích, dále k tomu, že pokuta byla ukládána za spáchání 3 přestupků, a k tomu, že žalobce byl 3x v posledních 12 měsících postižen za přestupek dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, tudíž v posuzovaném případě nešlo o ojedinělé vybočení žalobce, kdy ho dosavadní tresty neodradily od dalšího protiprávního jednání.
72. Správní orgány uložily pokutu 3 000 Kč, kdy vyšly z maximální sazby pokuty 10 000 Kč a dvou přitěžujících okolností spočívajících v recidivě žalobce a trojnásobného spáchání přestupku. Správní orgány též přihlédl k závažnosti přestupkového jednání (skutková podstata přestupku vyžaduje překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 10 km/h, kdy žalobcem provozované vozidlo překročilo rychlost o 13 km/h, 21 km/h a 27 km/h). Odůvodnění výše pokuty shledal soud dostatečným, kdy námitky žalobce byly zcela obecné. Žalobce své odvolací námitky přepsal do žaloby, aniž by se uvedl, v čemž má vypořádání žalovaného v napadeném rozhodnutí za nedostatečné. Soud shrnuje, že správní orgány odůvodnily výši uložené pokuty dostatečně a z jejich rozhodnutí je zřejmé, že žádné polehčující okolnosti neshledaly a zohlednily dvě přitěžující okolnosti. Žalobce ve správním řízení žádné skutečnosti vztahující se ke svým osobním poměrům neuplatnil a ze spisu nevyplynuly. Soud připomíná, že šlo o pokutu 3 000 Kč v souvislosti s dvěma vozidly provozovanými žalobcem. Taková výše pokuty neindikuje obavu z toho, že její úhradou bude ohrožen život žalobce, výživa žalobce, život jeho rodiny a výživa jeho rodiny. Žalobce ani v soudním řízení správním konkrétní skutečnosti vztahující se ke svým osobním a majetkovým poměrům netvrdil, natožpak aby je prokázal.

Škodlivost jednání

73. Žalobce namítl, že v rozhodnutí zcela chybí specifikace toho, jakým konkrétním jednáním se měl dopustit ohrožení či omezení provozu na pozemních komunikacích, zda toto jednání bylo úmyslné či nedbalé a jaké důsledky mohlo toto jednání způsobit. Jedním ze základních znaků přestupku je závažné jednání ohrožující společnost. Pokud jednání není označeno za závažné nebo jednání ohrožující určitý zájem společnosti, pak se nejedná o přestupek i pokud by takové jednání vykazovalo jiné znaky přestupku. Pokud správní orgán neuvedl, jakým způsobem jednání obviněného v podobě nesdělení řidiče vozidla resp. neuhrazení poplatku ohrožuje zájem společnosti, pak se nejedná o přestupek, ani správní delikt provozovatele. I toto jednání musí ohrožovat zájem společnosti, aby jej bylo možné označit za delikt.
74. Námitky byly nedůvodné.
75. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je zcela jednoznačně uvedeno, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce předmětných přestupků dopustit. Vzhledem k tomu, že konkrétní nejasnosti výroků žalobce v žalobě neuvedl, je toto dostačující pro vypořádání takto obecné žalobní námitky.
76. Žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní argumentaci k výše uvedenému závěru žalovaného, že § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu k odpovědnosti fyzické osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

za přestupek nevyžaduje zavinění, a proto nebyla zkoumána forma zavinění. Lichá je proto žalobní námitka, že v rozhodnutí chybí hodnocení, zda jednání žalobce bylo úmyslné či nedbalé.

77. Na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí magistrát uvedl závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Magistrát dodal, že formální znak přestupku byl naplněn překročením nejvyšší dovolené rychlosti, materiální znak byl naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou, neboť nedodržování rychlostních limitů podstatně zvyšuje míru ohrožení dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích a řadí se k častým příčinám dopravních nehod s vážnými následky. Šlo o jízdu po pozemní komunikaci v dopravně rizikovém úseku s vysokou frekvencí provozu vozidel, která mimo jiné spojuje krajské město s hlavním městem. Přestupkem tak byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu.
78. § 5 přestupkového zákona stanoví, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
79. Správní orgány tedy vyhodnotily, že jednání žalobce, naplňující skutkovou podstatu stíhaných přestupků, sice nemělo následky, ale představovalo společensky škodlivý protiprávní čin, jelikož ohrozilo bezpečnost provozu na pozemní komunikaci tím, neboť rychlá jízda v rozporu se stanovenými rychlostními limity podstatně zvyšuje míru ohrožení dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích a je častou příčinou dopravních nehod s vážnými následky. Navíc k jízdám došlo v rizikovém úseku pozemní komunikace s vysokou frekvencí provozu vozidel. Námitka žalobce, že správní orgány nespécifikovaly, jaké důsledky mohlo jeho přestupkové jednání způsobit, je tudíž neopodstatněná. Stejně tak nedůvodná je námitka, že jednání nebylo správními orgány označeno za závadné nebo ohrožující určitý zájem společnosti.
80. Soud dodává, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Ads 326/2023-33, bod 16 a tam uvedená judikatura).
81. Dále žalobce namítl, že správní orgány nepodložily svůj závěr, že jeho jednání nemělo za následek dopravní nehodu. Správní orgány měly zkoumat, zda porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Žalovaný se k této odvolací námitce žalobce nevyjádřil.
82. Žalobní námitka nebyla důvodná.
83. Podle § 38 písm. b) přestupkového zákona je povaha a závažnost přestupku dána významem a rozsahem následku přestupku. Je jasné, že mezi závažností přestupku a významem a rozsahem přestupku platí přímá úměra. Čím je následek přestupku významem a rozsahem intenzivnější, tím je přestupek závažnější (a měla by za něj být uložena přísnější sankce).
84. Ač žalovaný podrobněji neodůvodnil, proč měl odvolací námitku žalobce za nedůvodnou, tato vada nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce netvrdil, že by jeho přestupky vedly k dopravní nehodě a z obsahu spisu nic takového nevyplývalo. Žalobce není oprávněn důvodně vytýkat správním orgánům to, že nezjišťovaly skutečnosti v jeho neprospěch. Jinak řečeno, případné nezjištění následku přestupků žalobce v podobě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dopravní nehody nemohlo negativně zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce. Proto nemůže jít o důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek. Námitky žalobce byly tudíž nedůvodné a bylo by nevhodné rušit napadené rozhodnutí proto, aby žalovaný doplnil vypořádání odvolací námitky žalobce o podrobnější odůvodnění.

Spojené řízení

85. Žalobce namítl, že správní orgány projednaly věc ve spojeném řízení, ač spolu přestupky nesouvisely. Spojení řízení nebylo žalobci oznámeno a nesdělení čísel jednacích mu znesnadnilo obhajobu. K této námitce žalobce se žalovaný nevyjádřil.
86. Námitka byla nedůvodná.
87. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný k této odvolací námitce uvedl, že magistrát postupoval v souladu s § 88 odst. 1 přestupkového zákona, uvedl to ve výroku prvoinstančního rozhodnutí.
88. Podle § 88 odst. 1 přestupkového zákona platí, že pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.
89. Vypořádání odvolací námitky žalovaným je dostatečné. Žalovaný vyvrátil názor žalobce, že ve věci nemělo být vedeno společné řízení správným odkazem na § 88 odst. 1 přestupkového zákona, který takový postup přikazuje. Žalobce proti tomuto posouzení v žalobě nijak nebrojil. Námitka, že spolu přestupky nesouvisely, byla vyvrácena dikcí § 88 odst. 1 přestupkového zákona, který společné řízení předpokládá právě u přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy. V dané věci šlo o přestupky se zcela totožnou právní kvalifikací, tudíž se zcela bezpečně jednalo o porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy. Žalobce byl o vedení společného řízení vyrozuměn již příkazem ze dne 14. 10. 2024, č. j. 41906/OD-P/24. Jelikož byl žalobce magistrátem řádně (ač marně) výzvou ze dne 5. 11. 2024, č. j. 45515/OD-P/24 (č. j. společného řízení pro všechny tři přestupky), vyzván, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim, nebyla jeho obhajoba společným řízením nijak znesnadněna. Na uvedenou výzvu magistrátu žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně odkázel.
90. Dále žalobce namítl, že o prvních dvou přestupcích měly správní orgány vést řízení o přestupku řidiče a ve třetím případě měly zahájit řízení o přestupku provozovatele.
91. Námitka byla nedůvodná.
92. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný k této odvolací námitce uvedl, že magistrát postupoval v souladu s § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu.
93. § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu stanoví, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f odst. 1, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích; to neplatí, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.
94. Vypořádání odvolací námitky žalovaným je dostatečné. Žalovaný vyvrátil názor žalobce, že ve věci měly správní orgány stíhat řidiče správným odkazem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce proti tomuto posouzení v žalobě vůbec nebrojil. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pominul, že žalovaný opakovaně v napadeném rozhodnutí uvedl, že usnesením magistrátu ze dne 17. 9. 2024, č. j. 38737/OD-P/24, bylo řízení o dvou přestupcích řidiče (žalobce) pravomocně zastaveno.

95. Dále žalobce do žaloby překopíroval odvolací námitku, že na dvě ze tří výzev správního orgánu sdělil úplné a dostatečné informace o konkrétní osobě, včetně adresy, na kterou bylo této osobě doručeno předvolání a nešlo o obstrukční procesní taktiku, kdy by správnímu orgánu záměrně poskytl nepravdivé údaje o osobě pachatele přestupků. Proto měl správní orgán dotčenou osobu předvést.
96. Námitka byla nedůvodná.
97. Odvolací námitku žalobce vypořádal žalovaný na str. 3, 7 a 8 napadeného rozhodnutí následovně. Dne 6. 8. 2024 sdělil žalobce k prvním dvěma přestupkům, že vozidlo řídil on sám. Proto magistrát písemností ze dne 13. 8. 2024 s žalobcem (jako řidičem) zahájil řízení o přestupku, předvolal ho k ústnímu jednání na dne 10. 9. 2024 a poučil ho o jeho procesních právech. Žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a tak magistrát řízení zastavil.
98. Soud připomíná, že *dotčenou osobou*, již žalobce zmiňuje, byl žalobce sám. Žalobce se mohl dostavit k jednání nařízenému magistrátem v jeho věci řidiče. Je však faktem, že řízení ve věci prvním dvou přestupků ve věci řidiče (žalobce) bylo pravomocně zastaveno. Je nepřijatelné, aby se žalobce dovolával procesní vady řízení před magistrátem, kdy se sám bez omluvy k jednání nedostavil, spočívající v požadavku na svém vlastním předvedení. Měl-li žalobce možnost účastnit se jednání, nemůže se důvodně dovolávat toho, že k němu měl být předveden, pokud se k němu nedostavil. Žalobce v žalobě nijak nereagoval na vypořádání své totožné odvolací námitky žalovaným a soud posouzení žalovaného aprobuje.
99. Žalobní odkaz na bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, nebyl přiléhavý. Soud konstatuje, že ač žalobce z rozsudku citoval s užitím uvozovek, jeho citát neodpovídal obsahu rozsudku. Žalobce totiž z citace vypustil část, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že specifické skutkové okolnosti tam posuzované věci spočívaly v tom, že tamní žalobkyně doložila prodej předmětného vozidla jiné osobě a poskytla k ní veškeré dostupné kontaktní údaje. Závěry Nejvyššího správního soudu je tak potřeba vykládat tak, že předvedení je postupem nad rámec nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (pozn. soudu: nyní jde o odstavec 5), který připadá do úvahy v případě zvláštních skutkových okolností (např. doloží-li provozovatel prodej předmětného vozidla jiné osobě, k níž poskytne veškeré dostupné kontaktní údaje). Tyto závěry nebyly v následné judikatuře Nejvyššího správního soudu zpochybněny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2025, č. j. 6 As 51/2025-30, bod 12, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 As 59/2024-22, bod 12, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2022, č. j. 7 As 227/2022-17, bod 17). Vzhledem k tomu, že žalobce označil sám sebe za řidiče, avšak následně se bez omluvy nedostavil k nařízenému jednání, čímž znemožnil prokázat své tvrzení, magistrát v souladu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Seznámení s podklady rozhodnutí

100. Žalobce do žaloby překopíroval svou odvolací námitku, že správní orgán porušil jeho právo na vyjádření se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí po ukončení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

shromažďování těchto podkladů. Správní orgán neposkytl žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Magistrát tuto možnost poskytl žalobci při zahájení řízení, a nikoli po ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí. V daném případě se s ohledem na jeho povahu dalo předpokládat i další zjišťování podkladů pro rozhodnutí.

101. Námitky nebyly důvodné.
102. Podle § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
103. Soud znovu konstatuje, že se žalobce v řízení před magistrátem přes výzvu ze dne 5. 11. 2024, č. j. 45515/OD-P/24, neseznámil s podklady rozhodnutí ani se k nim vyjádřil. K žádnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo. Magistrát poskytl žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i navrhnout jejich doplnění. Magistrát tuto možnost žalobci poskytl po ukončení zajištění podkladů pro rozhodnutí. Podklady rozhodnutí nebyly v mezidobí od výzvy učiněné na žalobce dne 5. 11. 2024 a vydáním prvoinstančního rozhodnutí nijak doplňovány. Ve výzvě ze dne 5. 11. 2024 magistrát výslovně uvedl, že je žalobce vyzýván k vyjádření k podkladům rozhodnutí *před vydáním rozhodnutí* a k návrhům na jejich doplnění. Z toho muselo být žalobci zřejmé, že magistrát ukončil shromažďování důkazů.
104. Dále žalobce namítl, že mu bylo odepřeno právo nahlížet do spisu a že mu nevyhovoval termín seznámení se s podklady rozhodnutí v průběhu tří dnů.
105. Námitky nebyly důvodné.
106. Žalobce netvrdil, že žádal o nahlížení do správního spisu podle § 38 správního řádu, tudíž se nemůže odvolávat na odepření nahlédnutí. Výzvou ze dne 5. 11. 2024, č. j. 45515/OD-P/24, byla žalobci poskytnuta doba tří dnů, kdy se může seznámit s podklady rozhodnutí. Na výzvu žalobce nereagoval a s podklady se neseznámil. Žalobce, ač byl ve výzvě upozorněn na to, že ohledně termínu nahlížení může kontaktovat úřední osobu, se žádného jiného termínu seznámení s podklady rozhodnutí nedomáhal. Pokud žalobce namítl, že *správní řád však stanoví minimální lhůtu pro každý úkon 5 dní*, neidentifikoval ustanovení správního řádu, na nějž odkazuje, což soudu znemožnilo na námitku reagovat. Pro úplnost soud konstatuje, že byl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí vyrozuměn dne 15. 11. 2024 s více než pětidenním předstihem.
107. Soud tedy neshledal žádnou z žalobcem uplatněných námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

108. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a plně procesně úspěšný žalovaný se vzdal náhrady nákladů řízení ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 9. ledna 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně